

POLLÁGH PÉTER

Nem adok koronát

Elkezdtem követni egy lakást.

*Kés volt nálam, kész voltam
levágni bárkit,
aki elárul, az árnyékomat is.*

*Ha fáj rajtam a ruha, azt is
levágom, de ettől még
nem bolondulok bele
senkibe, aki együtt tépi velem;
tanúnak én nem adok koronát,
egy tanút elfelejtek,
aztán csodálkozom,
ha a fényképembe szúrnak.*

*Hányszor éreztem:
más kezét varrták a csuklómra,
hány ilyen kezet levágtam.*

*Elkezdtem követni,
tudtam, hogyan kell,
sokan követtek már.*

*Ott volt a zsebemben
a képzelgés
két levágott keze,*

*s már marhára beláttam
az ablakon,
ami mögött azt mondtad
(a túlzás macskanyelvén),*

*hogy a vér antik kölni;
és megharaptál.*

*Hogy mit mondtál,
persze csak képzelgés.
Verset írni túlzás.*

*Régen könnyen léptem át,
és soha nem hittem,
hogy csak egy határ van,
csak egy világ.*

*Leestem az ágyról,
lecsúsztam akármiről:
nem érdekelt,
milyennek látszom, tetszett,
ha fáj, ha elharaptunk bármit;
nem is értem, miért kíméltem
magam aztán annyi időn át,
mint egy szerelmes nippet,
ami csak belül öregszik.*

Gyanakvó kék

*Végre örök kimenőt kapott.
Nyugdíjba ment a régi tiszt.
Ír vér festette fehér pofával,
ünnepelőben tette le a fegyvert:
szakszerűen csatolta le,
ahogy egy szíjat is kell.
Aztán mint vinyettát, tette rám
a nevét Pollágh százados:
vigyem én a néma H-t.
Vörös név fehér végét:
volt már soké, és sokért*

*nem adnám, mint egy marlborót,
egy metonímiát.
Ilyen ékszert még nem hordtam,
nem vagyok katonaviselt.
Olyan a H, mint egy csat,
simán látom benne a szemem,
gyanakvó kék, nem akarja
már a másét, tiszta apám.*

ARANYI SÁNDOR: TURISTA